

[Christmas Møller.]

lige det modsatte af det, den højtærede Finansminister sagde.

Jeg har sagt, at det var ikke for nogle Aktionærs Skyld, vi indtog den Stilling, at Seddelmonopolet skulde være hos en privat Aktiebanc. Jeg har sagt det ud fra den Samfundsinteresse, vi mener er heri, og jeg vil gerne paa den Foranledning, som Begivenhederne i den sidste Tid har givet, sige, at naar man taler om Friaktie eller halv Friaktie for Nationalbankens Aktionærer, forekommer det ikke mig rimelig Tale. Jeg tror, man kan have Lov til at sige, at Stillingen skal være den, at Nationalbankens Aktionærer skal have en rimelig Rente; det skal efter mit Skøn ikke være en Bank, som gaar op over den halve Snes Procent; det skal ikke være et Papir, som paa den Maade kan give Friaktie.

Men ud fra den Interesse, et Samfund som det, vi ønsker, har i en stærk Nationalbank, jeg kunde gaa videre og sige ud fra den Interesse, vi har i et stærkt Erhvervsliv, maa man sige just til de Folk, som har de store, stærke Interesser i Erhvervslivet, at der paahviler ogsaa dem et overordentligt Ansvar for at føre deres økonomiske Politik saaledes, at Angrebene paa det nuværende Samfund ikke bliver alt for lette.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister. Den højtærede Socialminister talte om det politisk umulige Tvangsforsikringsforslag, der var fremsat fra konservativ Side. Jeg kan for saa vidt være ret tilfreds med denne Karakteristik af det konservative Folkeforsikringsforslag, for naar den højtærede Socialminister stiller det saaledes op, at det ærede Medlem Hr. Hendriksens Forslag er *politisk* umuligt, maa han antagelig mene, at det er sagligt muligt, sagligt tilfredsstillende, og for mig kommer det mere an paa det saglige end paa det politisk mulige.

Og naar den højtærede Socialminister sagde, at vi var bange for, at han skulde komme med et Forslag, saa vil jeg sige til den højtærede Socialminister, at jeg forstaar overhovedet ikke den Maade at ræsonnere paa. Jeg maa gaa ud fra, at den højtærede Minister ræsonnerer paa den Maade selv, men jeg vil lade ham beholde den.

Vi har ganske enkelt og ligetil givet Meddelelse om, at det af det ærede Medlem Hr. Hendriksen fremsatte Folkeforsikringsforslag vil blive genfremsat, ganske simpelt af den Grund, at et betydeligt Arbejde

angiver deri Retningslinierne for Konservatismens Stilling paa dette Omraade. Vi ønsker det da undergivet en Behandling her i Tinget og i Udvalget — navnlig det sidste Sted —, som det ikke fik i Rigsdags-samlingen 1928—29.

Det er et stort og vanskeligt Arbejde for den private Mand at fremsætte Lovforslag; vi kan jo se det af hele denne Regerings Politik, for alle de Lovforslag, Regeringspartierne fremsatte som Opposition, har de nu, da de er kommet til Administrationen, kasseret, aabenbart som ubrugelige. Det er en stor og vanskelig Opgave for Privatmænd at fremsætte Forslag, ved hvis Udarbejdelse de ikke har Administrationen til Raadighed. Vi venter derfor, at der under Behandlingen i Udvalget kan være Spørgsmaal at stille til Ministeriet, som kan underbygge Forslaget, som kan afklare det paa de Steder, hvor det kan trænge til det, og derfor er det naturligt for os at give Besked om, at Forslaget fremsættes paa ny.

Den højtærede Socialminister kom med ikke faa Bemærkninger til mig, fordi jeg havde sagt til ham, at af et Ministerium, hvoraf han var Medlem, maatte man vente en Presselov. Nu kan jeg ikke rigtig forstaa den Maade, hvorpaa den højtærede Socialminister tog det. Det er ikke mit almindelige Indtryk, at han ikke kan lide at blive omtalt, jeg troede ellers, han satte overordentlig Pris herpaa; men naar man ser, hvilke Virkninger en saadan enkelt Bemærkning om den højtærede Socialminister kan faa, saa kan man nok have faaet det Raad at lade være med det i Fremtiden. Der var dog ellers den Begrundelse derfor, at den højtærede Socialminister havde været Justitsminister og interesseret sig for hele dette Spørgsmaal, saa helt uden Mening var Bemærkningen efter min Opfattelse ikke.

Den højtærede Socialminister spurgte, paa hvis Vegne jeg talte, om jeg talte paa egne Vegne, eller om jeg talte paa et enkelt Medlems Vegne. Jeg forstaar ikke det Spørgsmaal. Hvis jeg spurgte den højtærede Minister, naar han taler her, om han taler paa Regeringens Vegne, eller om han taler som Enkeltmand, vilde han jo afvise saadant et Spørgsmaal, saa vilde han synes, det var urimeligt. Og naar jeg taler som Ordfører for mit Parti og rejser Spørgsmaalet, om vi ikke snart skal have Presse-loven af 3. Januar 1851 afløst af en ny, taler jeg begribeligvis paa mit Partis Vegne.

Naar den højtærede Socialminister sagde, at naar han havde kritiseret Presse-